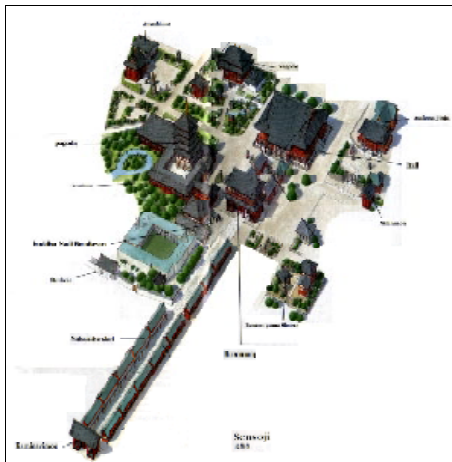

CĂLĂTORIE ÎN ȚARA SOARELUI RĂSARE (XII)

de Silvia Constantinescu

Am ajuns cam pe la ora 7 seara la Tokyo și ne-am dus direct la teatrul Kabuki-za să cumpărăm bilete pentru spectacolul de a doua zi, când programasem să vedem un spectacol de teatru kabuki.

Coridorul acela lung este galeria de magazine sau strada Nakamise-dori de la complexul templului Sensoji. După cum vedeți, nu poți ajunge la locurile sfinte dacă nu treci prin ea. Să fie oare o probă buddhistă de verificare a caracterului? Cine are tăria să treacă prin ea și să nu cumpere nimic, cine-și poate frâna dorințele, face primul pas spre Nirvana?

N-am putut cumpăra bilete pe loc, ci a trebuit să venim a doua zi cu câteva minute înainte de începerea spectacolului.

Ultimile 2 zile în Tokyo (6 și 7 mai, căci pe data de 8 era plecarea spre Suedia, ceea ce însemna că nu mai putem face nici o vizită) cuprindea vizite la: Palatul Imperial, la Parlament, la Primăria orașului, la Asakusa, la Biblioteca Națională, la Muzeul Național din Tokyo, la Stadion, la Bazarul Oriental, vizionarea unui spectacol de Kabuki și întâlnirea cu prietenii noștri japonezi. Enorm de mult și numai cu ajutorul Divin puteam realiza acest program!

Programul în mare era făcut deja din Suedia, așa că doar mici retușuri am făcut la fața locului, cum ar fi întâlnirea cu Tomoko și vizionarea spectacolului de kabuki. Pe 6 mai planificasem să vizităm Asakusa, Parcul Ueno cu Muzeul Național, spectacolul de kabuki și să ne întâlnim cu Hiroshi, Tomoko și cu fetița lor. La ora 8, aproape fix, am luat metroul și am ajuns, în câteva minute, la Asakusa. Noi, pentru siguranță și să nu trebuiască să alergăm după filme în Japonia, ne cumpărasem foarte multe filme și diapozitive din Stockholm, dar s-au terminat mai repede decât am crezut și am fost nevoiți să intrăm în primul magazin la gara Asakusa ca să cumpărăm noi filme. Ne închipuisem ca în Japonia filmele trebuiau să fie de 3 ori mai ieftine decât în Suedia, unde totul este scump! Ei bine, ne-am înșelat amarnic! Filmele erau aici dublu de scumpe decât în Suedia! Nu mai aveam de loc filme și am cumpărat 4 role, câte 2 pentru fiecare, sperând că, dacă făceam puțină economie, ne vor ajunge pentru 2 zile. Aproape de intrarea în cartierul comercial Asakusa am văzut o firmă mare pe care scria: Biroul de Turism Japonez. Obişnuiți ca în Suedia, am intrat imediat și ne-am dus direct la un ghișeu ca să primim informații suplimentare despre zona Asakusa și cât mai mult material scris. Nu am găsit pe nimeni care știa engleză. Un bărbat, care rupea puțin engleza, ne-a spus că persoana care vorbește engleză nu era acolo și că vine la ora 10, iar ceilalți dădeau informații mai ales pentru turiștii japonezi. N-am găsit nici informații scrise despre zonă în limba engleză.

Puțin decepționați, mai ales de vădita lipsă de interes de a ne ajuta, ceea ce nu era caracteristică oamenilor pe care-i întâlnisem până acum în Japonia, ne-am îndreptat spre intrarea în zona comercială. Pe trotuarul intrării în zona comercială, 2-3 tineri cu riksha au sărit pe noi și ne-au oferit o plimbare prin împrejurimi, pentru numai 200 de coroane, circa \$28. Drept să spun, mi-ar fi făcut plăcere o astfel de plimbare, dar prețul...

Octavian Ciupitu și un conducător de riksha.
Foto: Silvia Constantinescu / © CR.

Pe strada comercială Nakamise-dori de la complexul templului Sensoji.
Foto: Silvia Constantinescu / © CR.

Ca să ajungem la templul Sensoji, obiectivul principal al vizitei noastre în această zonă, trebuia, de unde ne aflam, să intrăm prin Strada comercială Nakamise-dori, un fel de Lipșcani din București, cu toate străduțele din împrejurimi, sau Drottninggata din Stockholm. Această stradă era plină de

magazine/barăci, cu tot felul de obiecte, de la îmbrăcăminte la bijuterii. Calitatea produselor varia de la produse de foarte bună calitate, până la obiecte demodate, etalate pe trotuar. Cele de bună calitate erau identice cu cele din Ginza, dar cu mult mai ieftine! În această zonă m-am simțit foarte bine, ca întotdeauna când mă plimb prin magazine și mă pot proba. Era o zonă comercială imensă, ceea ce-mi plăcea foarte mult, dar un lucru îmi plăcea: nu puteam să fac un tur rapid prin toate magazinele ca să compar prețurile! Soțul meu ar fi preferat să vedem întâi partea arhitectonico-religioasă și după aceea restul timpului rezervat acestei zonă să-l folosim pentru cumpărături. Dar nu m-a putut convinge! Renumitele "yukata", un kimono din bumbac necăptușit care se folosește în serile calde de vară, atât de femei, de copii, cât și de bărbați și care se găsește și la "japonezul nostru" (în Stockholm, pe Sveavägen, se află unul dintre magazinele cu produse japoneze, care sunt alese de proprietarul magazinului, japonez, cu mult rafinament și plăcut și îngrijit expuse, dar care au totuși prețuri foarte ridicate), spre surprinderea mea, erau aici la jumate de preț față de Stockholm. Și cum era să le lăsăm acolo, mai ales că aici primea și VISA! Am cumpărat pentru Mariejeanne, fiica noastră cea mare și pentru mine câte o yukata. Ceea ce doream neapărat să cumpăr, căci nu găsisem în Stockholm, erau acele sandale din lemn, tradiționale japoneze, numite "geta", care se folosesc atunci când porți yukata, "zori", care se folosesc atunci când porți un frumos chimonono și "tabi", un fel de șosete care departajează degetul mare de celelalte degete și care se folosesc la ambele sandale. O mică alergătură între diverse magazine am făcut totuși, și comparând prețurile și tocindu-mă, am economisit o pereche de "geta". Am cumpărat două perechi de "geta" de damă pentru Anne-Marie și pentru mine și una bărbătească, pentru soțul meu, care era foarte interesat, deodată, în ciuda aversiunii lui pentru probat, să probeze cât mai multe modele. Foarte frumoase și nu foarte scumpe! Erau și din cele care costau peste 1.000 de coroane, dar m-am mulțumit cu unele de 300 de coroane perechea. Am găsit și alte baticuri cu măști No sau scene din kabuki, la jumate de preț față de cele cumpărate în prima zi la Tokyo și le-am cumpărat nepoatelor și câte un batic.

24

Buddha Nadi Botokesan îi vindecă, se spune, de diverse dureri corporale pe cei care îl mângâie. Soțul meu nu crede-n superstiții, dar l-a mângâiat totuși pe Buddha Nadi Botokesan. Poate, cine știe...
Foto: Silvia Constantinescu / © CR.